

11 Αυγούστου 2014

Όσιος Διονύσιος ο Σταυροβουνιώτης (ο Α΄) ο πρώην Καυσοκαλυβίτης

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Όσιος Διονύσιος (ο Α΄) ο Σταυροβουνιώτης ο πρώην Καυσοκαλυβίτης

Ο οσιώτατος γέρων Διονύσιος, του οποίου αγνοούμεν την νεανικήν καταγωγήν, εχρημάτισε διάκονος εις το Οικουμενικόν Πατριαρχείον.

Συντόμως εγκατέλειψε την υπηρεσίαν αυτήν και απεσύρθη, διά να ήσυχάση, εις την ιεράν σκήτην των Καυσοκαλυβίων του Αγίου Όρους και συγκεκριμένως εις την καλύβην «Άγιος Χαράλαμπος».

Φύσις ησυχαστική και εσωστρεφής ήλλαζε συνεχώς τόπον διαμονής διά να έχη ησυχίαν και αμεριμνίαν. Τον Διονύσιον εχαρακτήριζε η ολοκληρωτική ακτημοσύνη.

Διεδίδετο ότι κατά την αναζήτησιν ησύχων και ερημικών τόπων περιήλθε πολλά ερειπωμένα μονύδρια και ησυχαστήρια, επεσκέφθη δε και την Κύπρον περί το 1875. Κατά την περίοδον αυτήν η ιστορική μονή Σταυροβουνίου ήτο εγκαταλελειμμένη και ακατοίκητος από μοναχούς, πράγμα το οποίον επέσυρε την προσοχήν του, επειδή το μέρος ήτο ήσυχον και ερημικόν. Παρεχώρησεν όμως ο Κύριος μας και κατεστράφη τότε η μονή από πυρκαϊάν, την οποίαν προεκάλεσαν ποιμένες. Τότε ο ευλαβέστατος ασκητής Διονύσιος εγκατέλειψε τον τόπον και μετέβη εις άλλην ερημικήν μονήν της νήσου, την Τροοδίτισσαν, η οποία είχεν ηγούμενον κατά την περίοδον εκείνην τον αρχιμανδρίτην Γερμανόν.

Κατά την εκεί παραμονήν του ανιστόρησε το Ιερόν τέμπλον της Μονής, διότι εγνώριζε πολύ καλώς την τέχνην της αγιογραφίας. Κατά το 1890 επληροφορήθη ο μακάριος αυτός γέρων, ότι η Μονή Σταυροβουνίου ανεκαινίσθη κάπως, και ούτως επέστρεψεν εκεί και συνέχισε τους ασκητικούς αγώνας μέχρι της κοιμήσεώς του.

Εις την κορυφήν του βουνού ευρίσκεται ο ιερός ναός του Τιμίου Σταύρου με τα πέριξ κελλία. Το αρχαιότατον τούτο οικοδόμημα εκτίσθη κατά την παράδοσιν υπό της αγίας βασιλομήτορος Ελένης, όταν αυτή επέστρεψεν εκ της Παλαιστίνης εις την Κωνσταντινούπολην, μετά την εύρεσιν του Τιμίου Σταυρού. Εις την μονήν αυτήν ο μακάριος γέρων Διονύσιος έμενε μόνον το Σάββατον, την Κυριακήν και όταν ετελείτο Θεία Λειτουργία. Τας λοιπάς ημέρας της εβδομάδος κατήρχετο εις την νοτιοανατολικήν κλιτύν του βουνού, εις κάποια μικρά κελλία τα οποία ο ίδιος έκτισε και ησύχαζεν επιδιδόμενος και εις την αγιογραφίαν.

Κατά το 1890 ήλθεν εις την μονήν αυτήν ως μοναχός και ο κατόπιν ηγούμενος Βαρνάβας μετά των δύο αδελφών του, Καλλινίκου και Γρηγορίου. Πριν έλθουν εις τον γέροντα Διονύσιον, εφοίτησαν επ' ολίγον εις τον Άθω, όπου και εδιδάχθησαν την πατερικήν παράδοσιν ο Βαρνάβας εις το ιερόν κοινόβιον του Καρακάλλου, ενώ οι αδελφοί του Καλλίνικος και Γρηγόριος εις την ιεράν σκήτιν της Αγίας Άννης, και ακριβέστερον εις την καλύβην «Άγιος Γεώργιος». Εκεί ακολούθως εγκατεστάθη η εκλεκτή συνοδία των Καρτωναίων.

Η παρουσία των τριών νέων μοναχών εις την νεοσύστατον αδελφότητα του γέροντος Διονυσίου δεν εβράδυνε να προσέλκυση και άλλους εξ ίσου ευλαβείς ανθρώπους· τοιουτοτρόπως δε συνεκροτήθη μία κοινοβιακή αδελφότης.

Ο φιλήσυχος και νηπτικώτατος Διονύσιος δεν ήλλαξε τον αυστηρόν τρόπον της ζωής του, ενώ ταυτοχρόνως επαιδαγωγούσε με ακρίβειαν τους μαθητάς του εις τας αγνάς αγιορειτικές παραδόσεις της υπακοής, της απαρνήσεως του θελήματος και ιδιαιτέρως της ευχής, τα οποία εθεωρούσεν απόλυτα καθήκοντα των μοναχών. Συνιστούσε την σιωπήν και την ακτημοσύνην ως τους κυρίους φορείς της προσευχής και της νήψεως και την αυτομεμψίαν ως την μητέρα του ταπεινού

φρονήματος. Ο ίδιος δε ήτο τόσο σιωπηλός, ώστε έδιδε μαρτυρίαν διά την «μυστικήν» μελέτην του νου και την καρδιακήν ησυχίαν, η όποια συνεχώς τον συνήρπαζε. Πολλάκις έλεγεν εις τον νεαρόν τότε Διονύσιον: «Αχ παιδί μου! Θέλω σε κάποιον να μιλήσω και δε βρίσκω κάποιον ικανό για να του μεταδώσω αυτά τα μυστικά». «Γιατί δε λέγεις σε μένα γέροντα;» τον ήρώτα ο νεαρός Διονύσιος· και ο γέρων του απαντούσε: «Δεν είσαι, παιδί μου, σε θέση ακόμη να ακούσης αυτά τα νοήματα».

Βεβαίως, ο πνευματοφόρος γέρων δεν απεκάλυψε τότε τα μυστικά της θεωρίας εις τον νεώτερόν του διάδοχον. Αλλά δεν τον έστέρησε και από την πνευματικήν κληρονομίαν, την οποίαν καταλιμπάνει ο αληθής πατήρ και καθηγητής εις τον γνήσιόν του υιόν και μαθητήν, διότι εν συνεχεία θα διαπιστώσωμεν ότι ο νεαρός Διονύσιος αντέγραψε τον αληθή πατέρα και διδάσκαλόν του.

Ο θεόπνευστος, πνευματοφόρος και όσιος γέρων Διονύσιος, εξεπαίδευσε ως καλός οικονόμος τους αδελφούς, οι οποίοι είχαν συναχθή πέριξ αυτού, εις την γνησίαν πατερικήν και αγιορειτικήν μας παράδοσιν. Φθάσας δε εις βαθύ γήρας προέβλεψε τον θάνατόν του και κατέλιπε τα εγκόσμια.

Ο ηγιασμένος αυτός άνθρωπος υπήρξεν όχι μόνον ανακαινιστής της ιεράς αυτής Μονής της Κύπρου, αλλά και γενάρχης της πνευματικής της αδελφότητος. Οι αγλαοί καρποί της καρποφορίας μαρτυρούν την ποιότητα της ευλαβούς ρίζης, εφ' όσον «εκ των καρπών το δένδρον γινώσκεται»[9], κατά τον λόγον του Κυρίου.

Σημείωση:

9. Ματ. ζ' 20.

πηγή: *Γέροντος Ιωσήφ, Όσιων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.*